

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma: 9.Pf.20.560/2023/5.

A felperes:

felperes

felperes címe

A felperes képviselője:

Ügyvédi Iroda neve Ügyvédi Iroda (ügyintéző: ügyvéd neve pártfogó ügyvéd)

ügyvéd címe

Az alperes:

Budapest Főváros Kormányhivatala

1056 Budapest, Váci utca 62-64.

Az alperes képviselője:

dr. Zombor Péter kamarai jogtanácsos

A per tárgya: közhatalom gyakorlásával okozott kár megtérítése

Az elsőfokú bíróság: Fővárosi Törvényszék

A fellebbezéssel támadott határozat száma: 20.P.21.242/2022/28.

A fellebbezést benyújtó fél: felperes

Ítélet

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 30.000 (harmincezer) forint másodfokú perköltséget.

A fellebbezési illetéket az állam, míg a felperes pártfogó ügyvédjének díját a teljes egészében pervesztes felperes viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

[1] A felperes leszállított keresetében 1.251.323 forint kártérítés és annak 2019. december 1. napjától a kifizetés napjáig járó késedelmi kamatai megfizetésére kérte kötelezni az alperest.

[2] Érvényesített jogként a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (Ptk.) 6:548. § (1) bekezdését, 6:519. §-át és 6:48. § (1) bekezdését jelölte meg.

[3] Előadta, hogy 2015. november 1. napjától kezdődően rokkantsági ellátásban részesül a 2011. évi CXCI. törvény (Mmtv.) alapján. Az ellátásra való jogosultság felülvizsgálata eredményeként 2018. augusztus 8-án a 70-2-07545/2018/6. számon meghozott határozatában az alperes kerületi hivatala a felperes egészségi állapotát 34%-os mértékűnek állapította meg, és C2 minősítési kategóriába sorolta őt. A felperes a határozatot megfellebbezte, a másodfokú szervként eljáró kormányhivatal pedig az elsőfokú határozatot helybenhagyta. A jogerős határozattal szemben a felperes keresetet nyújtott be, melynek eredményeként a Fővárosi Törvényszék 33.K.702.179/2020/27. számú, 2021. július 7-én kelt jogerős ítéletével az alperes 89-2-00565/2018/7. számú határozatát az elsőfokú határozatra is kiterjedően

megsemmisítette, és az alperest új eljárásra kötelezte. A jogerős közigazgatási bírósági ítélet indokolása szerint a 2020. december 3-án kelt szakértői vélemény igazolta, hogy a felperes egészségi állapotában bekövetkezett változás már az elsőfokú hatóság felülvizsgálati eljárása idején megállapítható lett volna, ennek alapján pedig az állapotromlásának megfelelő új, a 7/2012. (II. 14.) NEFMI rendelet 3. § (2) bekezdés e) pontjában meghatározott D kategóriába kellett volna őt sorolni az Mmtv. 19. § (2) bekezdésének megfelelően.

[4] A felperes okozati összefüggést érintően előadott érvelése szerint az alperes nevében eljáró szakértő jogsértően járt el, amikor nem vett figyelembe minden dokumentumot. Az alperes közigazgatási bíróság által megsemmisített jogsértő határozatai miatt a közgyógyellátásra és a fogyatékosági ellátásra irányuló igényeit csak 2021 augusztusában tudta érvényesíteni, annak ellenére, hogy a 30%-ra csökkent egészségi állapota ezt már 2018 augusztusától lehetővé tette volna. Hangsúlyozta, hogy a közigazgatási bíróság ítéletének birtokában a közgyógyellátást és a fogyatékosági támogatást is azonnal megigényelte, és mindkettőt meg is kapta. Álláspontja szerint mindez alátámasztotta, hogy a károsodása az alperes kirívóan súlyos jogalkalmazási tévedéséből adódott.

[5] Ebből következően három év alatt 2018. decembertől 2021. szeptemberig tartó időszakra összesen 426.000 forint közgyógyellátási támogatástól esett el, illetve 2018 augusztusától decemberig, valamint a 2019., 2020. években és 2021 júliusáig mindösszesen 825.523 forint fogyatékosági támogatástól. Ezeket az összegeket az alperes bíróság által megsemmisített jogsértő határozatából eredő kárként kívánta a perben érvényesíteni.

[6] Előadta azt is, hogy 2018. február 27. napján nyújtotta be a fogyatékosági támogatásra kérelmét, melyet az alperes kerületi hivatala 2018. május 9-én elutasított. Fellebbezésének elbírálását követően a jogerős határozat ellen közigazgatási perrel élt a Fővárosi Törvényszéken, az 50.K.33.963/2018. ügyszámon folyamatban volt per azonban megszűnt. A közgyógyellátás iránti kérelmét is jogerősen elutasították, az elutasítás miatt indított közigazgatási per is megszűnt.

[7] Az alperes ellenkérelmében a felperes keresetének elutasítását kérte. Azzal védekezett, hogy nem okozott kárt a felperesnek a megsemmisített határozatokkal, annak a közigazgatási pernek a tárgya, amelyben a határozatokat megsemmisítették, kizárólag a felperesnek folyósított rokkantsági ellátás volt, a közgyógyellátási, fogyatékosági támogatás azonban nem. E két ellátás szempontjai nem azonosak.

[8] Az elsőfokú bíróság ítéletével a felperes keresetét elutasította. Megállapította, hogy a pártfogó ügyvéd díját 100%-ban az állam viseli, valamint úgy rendelkezett, hogy a meg nem fizetett eljárási illeték az állam terhén marad.

[9] Az elsőfokú bíróság ítéletében tényként állapította meg, hogy a felperes 2015. november 1-jétől kezdődően rokkantsági ellátásban részesül, ennek felülvizsgálatát az alperes kerületi hivatala elvégezte, és 2018. augusztus 8-án kelt 70-2-07545/2018/6. sorszámú határozatával a felperes egészségi állapotának 34%-os mértékére tekintettel őt C2 minősítési

kategóriába sorolta. Az alperes a határozatot helybenhagyta. A felperes a határozat ellen keresetet terjesztett elő. A Fővárosi Törvényszék 33.K.702.179/2020/27. számú határozatával az alperes határozatát az elsőfokú határozatra is kiterjedően megsemmisítette, az alperest új eljárás lefolytatására kötelezte. Indokolásában megállapította, hogy 2020. december 3-án kelt szakértői vélemény igazolta, hogy a felperes egészségi állapotában már az elsőfokú hatóság felülvizsgálati eljárása során megállapítható lett volna az állapotváltozás, ezért az állapotromlásnak, a 70%-os össz-szervezeti egészségkárosodásnak megfelelő új, D kategóriába kellett volna a felperest sorolni. A felperes a közigazgatási pert követően az elmaradt rokkantsági ellátást 2018. augusztus 8. napjára visszamenőleg megkapta.

[10] A felperes 2018-ban fogyatékosági támogatás és közgyógyellátás iránt is kérelmet nyújtott be, kérelmeit azonban elutasították. A jogerős határozatokkal szemben a felperes pereket indított, amelyek érdemi döntés nélkül megszűntek.

[11] Az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásában idézte a Ptk. 6:519. §-át, 6:548. § (1) bekezdését, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (Pp.) 24. § (3) bekezdését.

[12] Abból indult ki, hogy a Pp. 265. § (1) bekezdése alapján a felperesnek kellett bizonyítania a közigazgatási jogkörben okozott kárért való felelősség megállapításának előfeltételeit, továbbá az alperes által tanúsított jogellenes magatartást, az amiatt bekövetkezett kárát, annak összecszerűségét, valamint az okozati összefüggést az alperes jogellenes magatartása és a felperes bekövetkezett kára között. Megítélése szerint a felperes ezeket nem bizonyította.

[13] Kiemelte, hogy a felperes igényének jogalapjaként hivatkozott közigazgatási per csak a rokkantsági ellátás tárgyában hozott határozatot érintette. A felperesnek ezért a jogerős közigazgatási bírósági ítélet ellenére is bizonyítania kellett, hogy a fogyatékosági támogatás és közgyógyellátás tekintetében állított kárát rendes jogorvoslattal, továbbá a közigazgatási perben nem tudta elhárítani. Az adatok alapján azt állapította meg, hogy két további ellátás tárgyában hozott határozattal szemben a felperes megindította a közigazgatási pereket, azonban utóbb az egyiket megszüntetni kérte, és a másik is megszüntetéssel végződött. Ebből arra következtetett, hogy ha az ellátások szempontjai hasonlóak, a felperes állított kára a rokkantsági perben beszerzett szakvélemény felhasználásával, illetve a közgyógyellátási, fogyatékosági támogatás iránti kérelmet elutasító határozatokkal szemben megindított közigazgatási perekkel elhárítható lett volna. Mivel így a felperes nem igazolta, hogy az általa állított közigazgatási jogkörben okozott kárt közigazgatási perrel nem tudta elhárítani, ezért a keresetet megalapozatlannak találta.

[14] A közhatalommal okozott kártérítés különös előfeltételének hiányában szükségtelennek tartotta vizsgálni, hogy az alperes megvalósított-e jogsértést. Utalt azonban arra, hogy az alperes által hivatkozott 2018. szeptember 19-i BPU-0602/007131-5/2018. számú másodfokú orvosi vélemény felsorolása a kórelőzményi adatokról tartalmazta a felperesről készült röntgenfelvételeket is, ami cáfolta a felperesi állítást. Megalapozottan hivatkozott továbbá az alperes arra is, hogy a szakvélemények eltérése önmagában nem valósít meg kirívó jogsértést, még csak nem is jogsértés. Nem alapozhat meg így közigazgatási jogkörben okozott kárért való felelősséget sem. A rokkantsági ellátás ügyében

meghozott ítéletnek a jelen perrel érintett jogcímen folyósítható ellátása tekintetében nem tulajdonított jelentőséget, mert az 1998. évi XXVI. törvény 23. § (1) bekezdés e) pontja szerinti szempontok és a NEFMI rendelet 1. számú mellékletében foglalt értékelési szempontok eltérnek egymástól. Az sem bizonyított továbbá, hogy a felperes által hivatkozott röntgenfelvételek utólagos figyelembevétele eredményezte volna a felperes mozgásszervi rész-egészségkárosodása mértékének módosítását. Indokolása szerint az alperes megfelelően alátámasztotta, hogy 2018 decemberében a felperesnél megtörtént a bal térdprotézis beültetése. Utalt arra, hogy a közigazgatási perben kirendelt ortopédorvos szakértő 2020. december 1-jei szakvélemények elkészítésekor ezt a tényt már értékelni tudta, ez pedig olyan további szempont volt, amely az össz-szervezeti egészségkárosodás mértékét 70%-ra emelte, melynek folytán a felperes a D kategóriába sorolható lett. Mindezek a körülmények tehát nem alperesi jogsértéssel álltak összefüggésben.

[15] A perköltségről a Pp. 101. § (3) bekezdése alapján határozott.

[16] Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést az elsőfokú ítélet megváltoztatása és az alperes leszállított kereset szerinti marasztalása érdekében. Másodlagosan kérte az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság utasítását új eljárás lefolytatására és új határozat hozatalára.

[17] Hivatkozott arra, hogy az elsőfokú bíróság nem tett megállapítást arról, hogy a keresetváltoztatásával a keresetet 1.251.323 forintra szállította le.

[18] Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékokat a Pp. 279. § (1) bekezdésébe ütköző módon okszerűtlenül mérlegelte. Ez alapján tévesen jutott arra a jogi következtetésre, hogy az alperes magatartása jogsértést nem valósított meg, így a fellebbezéssel támadott ítélet [34]-[37] bekezdéseiben tett megállapítások a Ptk. 6:548. § (1) bekezdésébe ütköztek. Kiemelte, hogy az eljárás elsőfokú orvosi bizottság csak három darab orvosi dokumentumot vett figyelembe, továbbiakat nem, a nem értékelt iratokban már szerepelt a térdprotézis tervezett beültetése. Nem a felperes hibája, hogy a műtétre csak 2018. december 10-én került sor, ha megtörtént volna a műtét, már első fokon megszületett volna a 70%-os rokkantságot és D kategóriát megállapító határozat. Nem fogadta el, hogy egy évek óta fennálló súlyos, nagy fájdalommal járó betegséget csak akkor lehet figyelembe vennie az első- és másodfokú bizottságnak a mozgásszervi fogyatékos, vagy a munkaképesség-csökkenés megállapításánál, ha már azt műtéttel kezelték. Hangsúlyozta, hogy a kezdetektől fogva szüksége volt a két mankóra, ezt több helyen is dokumentálták, a térdprobléma nem az első- és másodfokú eljárás után alakult ki, súlyos fájdalmai voltak. Ezt a közigazgatási perben bevont ortopédus figyelembe vette, és ezért írta azt, hogy az első- és másodfokú eljárás ideje alatt is fennállt ez az állapot, a szakvélemény így a keresetét alátámasztja. Érvelése szerint az elsőfokú bíróság fellebbezéssel támadott ítéletének [34] pontja iratellenes. A szakértő is tisztában volt azzal, hogy térdprotézis műtétjére körülbelül csak két hónap múlva kerül sor, mégis visszamenőleges hatállyal állapította meg a rokkantság mértékét, mivel tisztában volt vele, hogy milyen szenvedéseken kell keresztülmennie annak, aki végre eljut a műtétig.

[19] Fenntartotta, hogy a normatív közgyógyellátásra csak akkor jogosult valaki, ha D kategóriába sorolták, az egészségi állapota nem haladja meg a 30%-ot, vagyis az

egészségkárosodásának mértéke legalább 70%. Kétségtelen, hogy a rokkantsági ellátás miatt indított közigazgatási pernek nem ez volt a tárgya, mégis ennek a pernek a kimenetele döntötte el azt, hogy jogosult-e közgyógyellátásra, illetve fogyatékosági támogatásra. Álláspontja szerint ezt az is alátámasztotta, hogy amint megkapta a rokkantsági ellátás miatt indított közigazgatási per ítéletét, és azzal megigényelte a fogyatékosági támogatást és közgyógyellátást, mindkét ellátást azonnal megkapta.

[20] Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság nem vette figyelembe, hogy mi volt az oka annak, hogy a közigazgatási pereket nem vitte végig. Kiemelte, hogy abban az időben olyan beteg volt, hogy teljesen mozgásképtelen volt, egyedül közlekedni nem tudott, az ellene folyó végrehajtási eljárás kikészítette idegileg. Önhibáján kívül került olyan helyzetbe, ami miatt az előzményi pereket megszüntették. Álláspontja szerint ebből az következett, hogy az alperes által okozott kár rendes jogorvoslással, illetve közigazgatási perben nem volt elhárítható. Önhibáján kívül volt akadályoztatva jogai érvényesítésében, így az igényérvényesítés Ptk. 6:548. § (1) bekezdésében írt előfeltételei fennálltak.

[21] Okfejtése szerint az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás módosításával, kiegészítésével és a módosított tényállás alapján az anyagi jognak megfelelő határozat meghozatalával orvosolhatók az elsőfokú bíróság jogszabálysértései, ezért kérte az elsőfokú ítélet megváltoztatását, ha azonban ez nem lehetséges, úgy kérte az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítását.

[22] Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte.

[23] A Fővárosi Ítéltábla a felperes fellebbezését a Pp. 376. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

[24] A fellebbezés nem alapos.

[25] Az elsőfokú bíróság nem vétett az eljárása során lényeges, az ügy érdemére kiható és a másodfokú eljárásban nem orvosolható eljárási szabálysértést, az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésének ezért a Pp. 381. § alapján nem volt helye. Az elsőfokú ítélet indokolásából ([12], [22], [25] bekezdések) kitűnik, hogy az elsőfokú bíróság a megváltoztatott (leszállított) keresetet bírálta el, nem az eredeti keresetlevél szerinti keresetet (elsőfokú ítélet indokolásának [12] bekezdése). A határozat áttekinthetőségét ugyan nehezíti, de a kereset elbírálására és az ügy érdemére nem hat ki az, hogy az elsőfokú bíróság indokolásában a végleges (leszállított) keresetet nem összecszerűen rögzítette, hanem annak leírásával, hogy milyen tartalommal változtatta meg a felperes a keresetét (elsőfokú ítélet indokolásának [22] bekezdése).

[26] Az elsőfokú bíróság a szükséges bizonyítást lefolytatta, és a jogvita elbírálása szempontjából releváns tényállást helyesen állapította meg, annak kiegészítésére, helyesbítésére a fellebbezésben írt okokból nem volt szükség.

[27] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság döntésével és az indokolásának lényegével is egyetértett. A fellebbezésben foglaltakra tekintettel a következőket emeli ki.

[28] Az elsőfokú bíróság a Ptk. 6:548. § (1) bekezdésének helyes alkalmazásával indult ki abból, hogy a közigazgatási jogkörben okozott kárért a felelősséget akkor lehet megállapítani, ha a kár rendes jogorvoslással, továbbá közigazgatási perben nem volt elhárítható. Következésképpen, ha van olyan közigazgatási per, amellyel az állított kár elhárítható, a Ptk. 6:548. § (1) bekezdése alapján az igényérvényesítés különös anyagi jogi feltétele, hogy a felperes ezt a pert megindítsa, és bizonyítsa, hogy a közigazgatási perrel a kárt nem lehetett elhárítani. Helytállóan következtetett arra is az elsőfokú bíróság, hogy a fogyatékosági támogatás, illetve közgyógyellátás iránti 2018-ban benyújtott kérelmeit elutasító közigazgatási határozatok bírósági felülvizsgálata iránt indított közigazgatási perek alkalmasak lettek volna arra, hogy azokkal a felperes elhárítsa azt az állított kárát, ami őt abból érte, hogy a keresetben jelzett időszakokat (2018-2021) érintően e két ellátáshoz nem jutott hozzá. A felperes a fogyatékosági támogatási kérelme elutasítása miatt indított perben a keresetétől nem vitásan elállt, a közgyógyellátási kérelme elutasítása miatt indított per szintén megszűnt. Az elsőfokú bíróság ezért helyesen állapította meg, hogy a felperes nem tett eleget a Ptk. 6:548. § (1) bekezdése szerinti különös anyagi jogi feltételnek, nem vette igénybe az általa állított kár elhárítására alkalmas közigazgatási bírósági utat.

[29] A Ptk. 6: 548 § (1) bekezdése objektív anyagi jogi kötelezettséget ír elő az igényérvényesítő terhére. A fellebbezésben hivatkozott körülmények (más hasonló tárgyú perben a szakértői bizonyítás eredménye, felperes egészségi állapota) ezért nem mentesítették a felperest a különös anyagi jogi feltétel teljesítésének kötelezettsége alól. A Fővárosi Ítéltábla megjegyzi, hogy a felperes nem volt elzárva attól, hogy ugyanolyan szakértői bizonyítást kérjen a közgyógyellátás, fogyatékosági ellátás elutasítása miatt megindított közigazgatási perekben is, mint a rokkantsági ellátás felülvizsgálata miatt folyt perben és ennek eredményeként – ha a közigazgatási pert végig viszi – ugyanúgy számára kedvező, a kérelmének megfelelő határozatokat hozzon az alperes.

[30] Az elsőfokú bíróság ezért már ez okból a Ptk. 6:548. § (1) bekezdésének megfelelően utasította el a keresetet, függetlenül attól, hogy a kereset elutasítását milyen további indokokkal kívánta alátámasztani. Ugyanezen okokból a fellebbezésben sérelmezett bizonyíték mérlegelés, szakértői eljárás további értékelése sem vezethetett az elsőfokú ítélet megváltoztatásához és a kereset teljesítéséhez.

[31] A Fővárosi Ítéltábla azonban a közigazgatási jogsértéssel összefüggően kifejtettekre tekintettel a következőkre is utal.

[32] A Pp. 24. § (3) bekezdése értelmében a közigazgatási jogkörben okozott kár megtérítése iránti igény érvényesíthetőségének eljárásjogi feltétele, hogy a közigazgatási ügyben eljáró bíróság – ha a közigazgatási bírói út biztosított – a jogsértést jogerősen megállapítsa. A közigazgatási jogsértést a Fővárosi Törvényszék mint közigazgatási bíróság a felperes keresetében megjelölt 33.K.702.179/2020/27. számú jogerős ítéletével megállapította, így a közigazgatási jogsértés ténye már nem tehető vitássá (Pp. 264 § (2) bekezdés). A közigazgatási bíróság jogerős ítélete azonban kizárólag a rokkantsági ellátást érintő közigazgatási eljárás tekintetében állapította meg a jogsértés tényét. Ebből a közigazgatási bírósági határozatból ezért nem következett az, hogy a közgyógyellátás és fogyatékosági támogatás iránti kérelmek elutasítása is jogsértő volt, így az sem, hogy az elutasított közgyógyellátás és fogyatékosági támogatás megtérítése iránt is ez alapján az ítélet alapján kártérítési igényt érvényesíthetne a felperes.

[33] Ugyanezen okból hiányzott a Ptk. 6:519. § alapján a felperes kártérítési igényének érvényesítéséhez szükséges általános anyagi jogi feltételek közül a károkozó magatartás (közigazgatási jogsértés) és a kár közötti okozati összefüggés is. Az okozati összefüggés fennállásának feltétele, hogy a károkozó magatartás hiányában a kár ne következzen be, a károkozó magatartás releváns oka legyen a bekövetkezett kárnak.

[34] A közgyógyellátás és a fogyatékosági támogatás iránti kérelem elbírálása iránti eljárások azonban a rokkantsági ellátás felülvizsgálatától független, önálló közigazgatási eljárások, amelyek során meghozott elutasító érdemi döntések önálló jogorvoslattal, illetve külön közigazgatási perben támadhatóak. A közgyógyellátásról a hatóság a döntést a szociális igazgatásról és a szociális ellátásról szóló 1993. évi III. törvény (Szt.) 50. §-a és 50/A. §-a, a fogyatékosági támogatásról pedig a fogyatékos személyek jogairól és esélyegyenlőségük biztosításáról szóló 1998. évi XXVI. törvény (Fot.) 23. §., 23/C. §-a és a 141/2000. (VIII. 9.) Korm. rendelet alapján hozta meg. A közgyógyellátás és a fogyatékosági támogatás iránti kérelmet elbíráló hatóságot is terhelte az általános közigazgatási rendtartásról szóló 2016. évi CL. törvény (Ákr.) 62. § alapján a tényállás tisztázásának kötelezettsége. Nem hivatkozott a felperes arra, hogy az Ákr. 62. § (5) bekezdése alapján a rokkantsági ellátás felülvizsgálata során hozott határozat, vagy az ott beszerzett szakvélemény a felperes közgyógyellátási és fogyatékosági támogatás iránti kérelmét elbíráló hatóságot kötné. Következésképpen az, hogy a felperes e két ellátásban a keresetben megjelölt időszakban nem részesült, e két ellátás iránti kérelem elbírálása során folytatott közigazgatási eljárásban tanúsított hatósági magatartástól, a tényállás tisztázásától, a kérelmek elutasításától és a határozatok elleni jogorvoslati, bírósági eljárásoktól függött, nem pedig a rokkantsági ellátási kérelem felülvizsgálatától. Az okozati összefüggés hiánya a fellebbezésben előadott érveléssel nem pótolható. Ha a közgyógyellátás és a fogyatékosági támogatás iránti kérelem elutasítása nem valósított meg közigazgatási jogsértést, nem érvényesíthető olyan kár (elmaradt vagyoni előny) iránti igény sem, ami e két kérelem elutasításából következett.

[35] A kártérítés további feltételeit – az okozati összefüggés és a kár elhárítására alkalmas jogorvoslat igénybevétele hiányában – nem kellett vizsgálni. Az elsőfokú bíróság azonban

helyesen állapította meg, hogy kirívó jogalkalmazási tévedést nem lehetett megállapítani, különös tekintettel arra, hogy nemcsak a hatóság, de a bírósági felülvizsgálat során az első kirendelt szakértő is a hatósági szakvéleménnyel egyező eredményre jutott.

[36] A fentiek alapján a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

[37] A felperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a Pp. 364. §-a alapján alkalmazandó 83. § (1) bekezdése értelmében köteles megtéríteni az alperes fellebbezési eljárásban felmerült költségét, amelyet az ítéltábla a fellebbezési ellenkérelemben megjelöltek szerint 30.000 forintban határozott meg a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja és (5) bekezdése szerint.

[38] A Fővárosi Ítéltábla a Pp. 101. § (3) bekezdése megfelelő alkalmazásával és a jogi segítségnyújtásról szóló 2003. évi LXXX. törvény (Jst.) 36. §-ára figyelemmel rendelkezett a pártfogó ügyvédi díjról azzal, hogy a jogi segítségnyújtó szolgálat dönt a pártfogó ügyvédi díj összegéről és az engedélyező határozat tartalmától függően arról, hogy a képviselt fél terhére megállapított pártfogó ügyvéd díját köteles-e a képviselt fél megfizetni, vagy az az állam terhén marad.

[39] A felperes fellebbezésével 100.106 forint fellebbezési illeték merült fel, amelyet teljes személyes költségmentessége folytán a Pp. 95. § (1) bekezdés c) pontja alapján nem köteles megfizetni, ezért a le nem rótt eljárási illeték a Pp. 102. § (6) bekezdése alapján az állam terhén marad.

Budapest, 2024. február 6.

Dr. Hóbl Katalin s. k.

a tanács elnöke

Dr. Istenes Attila s. k.
k.

előadó bíró

Dr. Szabó Csilla s.

bíró